

РЕШЕНИЕ

№ 24230

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **414** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Ф. Й./ Fikret Ozturk, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], Република България, против отказ за издаване на виза от 06.12.2024г., издаден от консулско длъжностно лице, Т. П., съветник в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото му на личен и семеен живот, както и правото му на свободно придвижване, закрепено в чл. 2 от Протокол, № 4 към ЕКПЧ. Твърди, че заявлението за виза е подадено на основание чл. 15, ал.1 вр. с чл. 25, ал. 1, т.9 от ЗЧРБ, което обстоятелство не е било отчетено от административния орган. Моли съда да отмени изцяло отказ за издаване на дългосрочна виза, издаден от консулското длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. Не претендира разноски.

Ответникът, консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Изпраща административната преписка. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D от 24.09.2024г. (л.143 и сл.) жалбоподателят Ф. Й./ Fikret Ozturk, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], Република България, е подала до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Като цел на пътуването е посочено - виза D (за пребиваване), а като настояща професия - пенсионер. На формуляра е отбелязано: “чл.15, ал.1/ чл. 25, ал.1, т.9”. Съгласно посочената разпоредба разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ и които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или са освободени от българско гражданство и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; удостоверение изх. № 564/2024г. от Министерството на правосъдието на Република България, че Ф. Й. / Ф. Т. Р./ не е български гражданин; акт за раждане; удостоверение за идентичност на имената от Министерството на вътрешните работи на Република Турция; изселнически паспорт № 7440/ 11.09.1070г; договор за наем с нотариална заверка на подписите от 25.03.2025г.; декларация по чл. 24, ал.2, предл. последно във вр. с пар. 1 от ДР на ЗЧРБ във вр с чл. 14, ал.1, 3 от ППЗЧРБ от наемодателя М. М. М.; удостоверение от Търговска банка D АД за открита банкова сметка и размера на наличността по нея на Ф. Й./ Fikret Ozturk; свидетелство за съдимост.

На 06.12.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: “по данни на наемодателя семейството на апликанта е устроено и живее в Р Турция. Няма ключ и лични вещи в жилището му и нямат намерение да се установят трайно, продължително или постоянно в Р България, а целта е да гостува”.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка с проведената съгласувателна процедура във връзка със заявлението на жалбоподателя от 24.09.2024г.

С писмо рег. № М-1609/28.01.2025г. зам.-председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от СДМ - ДАНС, като е изразено отрицателно становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза. Лицето не е доказало по убедителен начин целта на условията на заявеното пребиваване, като при проверка е било установено, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в Република България. Има и предходен отказ за виза тип D. Няма изготвени документи, относими към воденото производство.

От дирекция „Миграция“ МВР с писмо рег. № 536400- 7617 от 24.01.2025г. на началник модел ЗМБГ на дирекция “Миграция” МВР е изпратено становище на сектор “Миграция” - К. с рег. № 292р-3486/ 27.11.2024г., според което при извършена проверка на заявения адрес на пребиваване и проведен разговор домакинът М. М. М. е заявил, че познава Ф. Й./ Fikret Ozturk, който му е бил хазяин в [населено място], Република Турция, където е живял пет години. Заявил е , че чуждият гражданин няма ключ от жилището, няма лични вещи в него и все още не е пребивавал на адреса. В становището е посочено, че целта на исканата виза е чуждият гражданин да идва на гости в страната, а след това има намерение да се установи да живее в Република България заедно със съпругата си. В становището въз основа на посоченото е направен извод, и че не е приложима хипотезата на чл. 29, ал.1, т.9 от ЗЧРБ и констатираното е в противоречие с чл. 9, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и на основание

чл. 10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ са налице основания за отказ да бъде издадена виза по реда на чл.15, ал.1 вр. с чл. 25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 17.12.2024г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 06.12.2024г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателя претендира засягане на правата му по чл.8 от ЕКПЧ. Видно от изложеното в жалбата, той желае да се установи в България, където е роден.

Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи, изменена и допълнена със Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 212/12.11.2024г. на временно управляващия Генералното консулство Република България в [населено място], Република Турция.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиване по реда на чл. 24, ал.1, т. 9 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или са освободени от българско гражданство и желаят трайно да се установят на територията на страната.

По делото е установено, че жалбоподателят е бил български гражданин, роден е на територията на Република България от родители с турска народност и е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма, но не отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал. 1, т.17 и от ЗЧРБ. Съгласно посочената разпоредба се отказва издаване на виза на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

В случая като фактическо основание за постановяване на обжалвания отказ за виза е посочено, че “по данни на наемодателя семейството на апликанта е устроено и живее в Р Турция. Няма ключ и лични вещи в жилището му и нямат намерение да се установят трайно, продължително или постоянно в Р България, а целта е да гостува”.

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки, визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот от 25.03.2024 г., декларация за предоставяне на адрес за пребиваване и отразената беседа с наемодателя М. М. М. целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Заявил е, че познава Ф. Й./ Fikret Ozturk, от [населено място], където е живял, потвърдил е за сключения договор, както и че турският гражданин има намерение да се установи да живее в Република България заедно със съпругата си. От факта, че няма лични вещи в жилището и че до момента не е пребивавал на адреса, не следва да се прави извод за целта и условията на заявеното пребиваване, тъй като към момента на проверката на адреса, жалбоподателят все още не е получил виза.

Посоченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване основания не се подкрепят от събраните по делото и неоспорени от страните писмени доказателства, част от които като официални документи обвързват съда с материалната си доказателствена сила

Приложените по делото доказателства не установяват наличието на материалноправните предпоставки визирани в чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Видно от приложените към административната преписка договор за наем на недвижим имот от 23.03.2024 г., декларация за предоставяне на адрес за пребиваване, удостоверение, че Ф. Й./ Fikret Ozturk, не е български гражданин; акт за раждане; изселнически паспорт; удостоверение за идентичност на имената, целта и условията на заявеното пребиваване в страната са действителни и са установени по делото. Истинността на приложените по делото писмени доказателства не е оспорена, поради което не е налице соченото в оспорения отказ материалноправно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ - недоказана достоверна цел и условия за заявеното пребиваване. Установено е, че Ф. Й./ Fikret Ozturk е роден на територията на Република България и е изгубил българското си гражданство по изселническа спогодба. Изяснена е целта, както и условията на заявеното пребиваване, като за целите на това производство е без значение какви са дългосрочните намерения на чужденеца. Чужденецът е изпълнил всички изисквания, предвидени в закона и подзаконовите нормативни актове по прилагането му, за получаване на исканата от нея виза. този смисъл е и практиката на ВАС - Решение № 1325 от 13.02.2025 г. на ВАС по адм. д. № 7152/2024 г., III о.; Решение № 13981 от 12.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6811/2020 г., IV о.

По изложение съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по

тълкуването и прилагането на закона.

Жалбоподателят не претендира разноси, поради което в настоящето производство не следва да се присъждат такива.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и. чл.2 АПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ф. Й./ Fikret Ozturk, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в [населено място], Република България, отказ за издаване на виза от 06.12.2024г., издаден от консулско длъжностно лице, Т. П., съветник в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА преписката на консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция. за ново произнасяне по заявлението на Ф. Й./ Fikret Ozturk от 24.09.2024г., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението за постановяването му пред Върховния административен съд.

Съдия: